

Quan diumenge vas escoltar aquesta frase a l'Eucaristia et vas quedar profundament impressionat. Estem tan habituats a escoltar altres definicions sobre l'Església que aquesta et va semblar totalment nova. L'Església de Déu..... L'ESGLÉSIA DE DÉU. Què nou! què fort!

Els de casa us va posar a taula a les dues tocadetes del diumenge, i tu vas compartir aquesta sensació i aquesta descoberta. Et van mirar una mica sorpresos i no sabien què dir-te. Constates que el que vius no necessàriament ressona als altres de la mateixa manera ni en el mateix temps. Tot i això, durant uns minuts es va comentar sense donar-li massa importància. Deien: “*bé, és una forma de dir...*” “*a mi no m'agrada la conferència episcopal espanyola, en canvi sí la catalana*”.... “*el que t'agrada és Catalunya, diguem-ho clar*”.....

Els dinars del diumenge a casa teva són importants. Mireu de ser-hi tots, i generalment hi ha sobretaula una mica llarga.

A la tarda et vas sentir mogut a passejar pel bosc que hi ha al costat del poble. És un dels espais personals on et retrobes amb tu mateix. Un lloc especial per reflexionar, per pregar i meditar. Tots els comentaris del dinar et van semblar força superficials. Molt allunyats del que vas sentir interiorment a l'Eucaristia. Dos eren els mots que ressaltaven en aquesta expressió: “Déu” i “és”. L'Església de DÉU que ÉS a.... Corint, a Solsona, a València, a Vic o a Hanoi.

Vagi o vagi arreu del món hi trobaré germans i germanes, fills i filles cridats per Déu. Tan sols entrar en una església hi ha una comunió silenciosa, una mà que et dona la pau, i una pregària conjunta... ostres, quina realitat més impensable!!

I quan venen gent d'altres continents i nacions, diferents, per causes diverses..... quina recepció en fem? Són a casa seva... però durant massa anys seran estrangers.

Ja veig que tan sols el testimoni, la sinceritat, l'estimació, el respecte a les idees dels altres, la manifestació humil i clara del que sóc.... potser ajudi a descobrir que l'Església és de Déu i ÉS a casa nostra...

L'Església de Déu, on sigui, és àmbit d'humanització, de defensa dels pobres, de pregària, de celebració, de lluita per la justícia. L'Església consola, acompanya, guareix, comunica joia, esperança i participa dels canvis democràtics de la societat. En la mesura que és de Déu fa tot això.

Voldria ser realment una presència de Jesús.

Quan vas tornar del passeig ja queia la tarda. Començava la nostàlgia d'un cap de setmana a punt de plegar. Demà.... dilluns, tot el dia.

Jesús Renau sj.
